

De verplichte ziekteverzekering moet slechts hen omvatten, die niet de kosten van geneeskundige hulp kunnen dragen.

Een ander voorstel van de Franse gedelegeerde voor de stichting van een Comité de Presse médicale professionnelle et scientifique werd aangehouden. Er zullen mededelingen worden gepubliceerd en de redacties van alle geneeskundige tijdschriften over de gehele wereld zullen hiervan op de hoogte worden gebracht. Leden van dit comité zijn dr. FISHBEIN, hoofdredacteur van het *Bulletin of the World Medical Association*, dr. CIBRIE, secretaris voor Europa van de World Medical Association, dr. CLEGG, hoofdredacteur van de *Britisch med. Journ.*, dr. HILL, algemeen secretaris van de British medical Association, dr. BUSTAMANTE, secretaris voor Zuid-Amerika.

Voorts zullen andere comité's bestuderen het voortgezet onderwijs, uitwisseling van artsengezinnen voor vacaties of studie van kinderen, de betrekkingen met de O.M.S. (Organisation mondiale de la Santé), U.N.O. en U.N.E.S.C.O. (*La Semaine des hôpitaux de Paris*, No. 72, 1948).

E. SLUITER

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zo nodig enige bekorting aan te brengen

VERTRAAGD HOMOEOPATHISCH VERWEER

Een voor dat doel verworven, zeer gespecialiseerde eruditie stelde mij in 1943 in staat een gedetailleerde studie aan de homoeopathie te wijden. Toen 5 jaren later de reactie der tegenpartij op gang bleek te zijn gekomen, was deze kennis van zaken grotendeels verdwenen. Een continu functionerende anti-homoeopaat zou immers een Don Quichote zijn! Om de tegen-critiek te kunnen beantwoorden heb ik mij thans nogmaals, en met nog grotere tegenzin dan de eerste keer, in genoemde curieuze materie moeten verdiepen, met het volgende resultaat.

Allereerst het werk van OTTO LEESER (*Critique of homoeopathy*, Londen 1948). Ik heb de auteur toegezegd dit werk, waarvan hij mij het manuscript toezond voordat het gepubliceerd werd, publiekelijk te bespreken. Het papiergebrek maakt dat deze bespreking slechts zeer summier kan zijn. Dat is daarom jammer, omdat LEESER erin geslaagd is een werk te schrijven dat zoal niet uit wetenschappelijk, dan toch uit literair oogpunt het lezen ten volle waard is. LEESER heeft er zonder twijfel van gemaakt wat ervan te maken was. Met grote literaire bekwaamheid en onmiskerbare geestigheid lanceert hij zijn talloze aanvallen zowel op mijn werk als op mijn persoon. Wat het laatste aangaat, moet worden gezegd, dat zijn niet geringe scherpzinnigheid hem in staat heeft gesteld ongetelde kleinere en grotere defecten in mijn intellectuele vermogens zonneklaar aan te tonen. Ik ben een scholasticus, denk in den regel niet diep genoeg na, weet het verschil tussen subjectief en objectief niet, heb te weinig over homoeopathie gelezen om erover te kunnen oordelen, maar te veel om het te kunnen verwerken, enz. Over deze en dergelijke verwijten wil ik kort zijn. Zij kunnen LEESER n.l. niet helpen. Wie zegt hem immers, dat ik de argumenten zelf bedacht heb? Dat zou mijn buurvrouw, die zéér intelligent is, wel gedaan kunnen hebben.

Indien ik LEESER's zakelijke verweer zou willen weerleggen, zou ik mijn hele proefschrift nogmaals moeten schrijven. Aangezien zoiets evenwel blijkbaar alleen niet-homoeopathen weet te overtuigen, wil ik hiervan afzien. Ik meen te mogen volstaan met de voor iedere bevoegde beoordeelaar controleerbare opmerking dat geen enkel van LEESER's pro-homoeopathische argumenten niet reeds in mijn proefschrift weerlegd is.

In het kielzog van LEESER zijn eindelijk ook de Nederlandse homoeopathen tot de tegenaanval overgegaan. Zij hebben, samenwerkende met LEESER, enkele Vlaamse sectegenoten, enige z.g. natuurgeneeskundige artsen en twee

ingenieurs, waarvan de één professor en de ander mysticus is, een brochure samengesteld, die luistert naar de ingewikkelde titel: *Natuurgeneskunde. Homoeopathie. Synthese. Een pleidooi voor universitaire leerstoelen in de natuurgeneeswijze* (BOM. A'dam. 1948). Het boekje, dat tot de leek is gericht, bevat geen enkel levensvatbaar argument tegen mijn critiek, maar wèl ergerlijke demagogische uitlatingen over de vivisectie, fantastische opvattingen over natuur, ziekte, genezing, symptoom, enz. Als middel om het in de titel geformuleerde doel te verwezenlijken komt het mij weinig geslaagd voor.

Tenslotte het ingezonden stuk van coll. TUINZING (*N.T.v.G.* 1948, blz. 3334). Het gebruik, dat ik van gesprekken met homoeopathen maakte, bestaat hierin, dat ik op blz. 198 van mijn boek schreef: „Duidelijker dan door het lezen van homoeopathische geschriften is mij genoemd verschijnsel (d.i. therapeutische willekeur) dan ook geworden door mijn ervaringen te Oudenrijn en mijn gesprekken met homoeopathen”. Dan noem ik enige namen. De lezer beoordeelde in hoeverre dit onwelvoegelijk is, maar de homoeopaat bedenke, dat zijn zaak zelfs dan niet geholpen zou zijn, indien hij zou kunnen bewijzen, dat ik behept ben met de ernstigste ethische euvelen, die de mens kunnen ontsieren. Dat zou alleen kunnen gebeuren door oeroude *beweringen* nu eens te *bewijzen*. Alleen voor het onwaarschijnlijke geval, dat dit mocht gelukken, zou ik genegen zijn nogmaals te antwoorden.

Haarlem, 21 Oct. 1948

D. K. DE JONGH

De gedachtenwisseling is thans gesloten.

REDACTIE

EEN TWEEDE TUBERCULEUS PRIMAIR COMPLEX

Met belangstelling las ik het artikel van GRIEP over bovenstaand onderwerp in het nummer van 16 Oct. 1948.

Als aanvulling zou ik willen wijzen op die groep mensen, die coll. GRIEP en alle andere C.B. artsen natuurlijk ook kennen, die een tuberculeuze infectie (zij het een gewilde) oplopen, een allergie krijgen, die later niet meer aan te tonen is en dan voor de tweede keer (nu ongewild) besmet worden en aantoonbare afwijkingen krijgen. Namelijk de met B.C.G. gevaccineerden, die na een korter of langer aantal jaren hun allergie verliezen, niet gerevaccineerd worden en dan later een niet gewilde tuberculose krijgen.

Nu B.C.G. veelvuldiger toegepast wordt, zullen we deze patiënten zeker nog vaker zien.

Arnhem, 16 Oct. 1948

A. M. MULDER

BEHANDELING VAN BRANDWONDEN

Sinds enkele jaren behandel ik niet uitgebreide en niet verontreinigde brandwonden met steriel drukverband zonder zalf. Indien er geen infectie blijkt te ontstaan, laat ik dit verband een week zitten. De resultaten zijn veel gunstiger dan met welke zalf ook die ik vroeger gebruikte.

Heesch, 17 October 1948

G. KORNDÖRFFER

VOORZICHTIG MET DICUMARINE-PROPHYLAXIS!

Op de gevaren, die zich kunnen voordien bij de behandeling van patiënten met dicumarine, werd reeds herhaaldelijk gewezen 1) en het moge overbodig schijnen, dit onderwerp nog eens aan te roeren.

In het *N. T. v. G.* blz. 305, no. 40, 1948 wordt echter door dr. KNOTTENBELT een thrombose-prophylaxis met dicumarine beschreven en gunstig beoordeeld, tegen welke m.i. gewaarschuwd dient te worden.

Schrijfster deelt mede, dat de dicumarine-prophylaxis begonnen werd 24—48 uur na partus of operatie, waarbij als eerste dosis 200 mg ineens werd

1) W. J. KOLFF, *Geneeskundige Gids*, dl. XXV, 1, 2 Januari 1947.
L. MEYLER, *Geneeskundige Gids*, dl. XXV, 2, 16 Januari 1947.